

kladu tvrzení stížnosti, že ide o poplatek z d o v o z u a tím pozbývají i veškeré vývody stížnosti k tomuto tvrzení se pojící všeho významu. Normy svrchu uvedené neobsahují však nijakého ustanovení, z něhož bylo by možno vyvozovati nárok na vrácení poplatku jimi upraveného, když daného povolení vývozního neb dovozního nebylo použito. Úřad pro zahraniční obchod, jemuž prve vybírání poplatku náleželo, ovšem prohlásil výnosem z 13. července 1920 č. 87377, že v případech výjimečných, prokáže-li strana, že není vinna neuskutečněním obchodu, lze žádati za vrácení poplatku. Tento výnos jest také v úředním formuláři již uvedeném citován. Že by podmínka tam stanovená byla v daném případě splněna, strana ani netvrdí. Právě naopak z vývodů stížnosti na prvním místě vytčených jest patrno, že st-lka povolení k dovozu ve stanovené lhůtě nepoužila z vlastního rozhodnutí, řídíc se zřeteli obchodními. Nedošlo tedy k dovozu z příčin v st-lce samé tkvících, onen výnos pak zřejmě vrácení poplatku omeziti chtěl právě na případy, kdy neuskutečnění obchodu způsobeno bylo příčinami vnějšími, na vůli žadatele nezávislými.

Řídě se těmito úvahami zamítl r. s stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 2675.

Státní úředníci (Slovensko): Župní podnotář, který byl županem »jmenován hlavním služným« v jiném místě, nemá nárok na substituční diety.

(Nález ze dne 21. září 1923 č. 15667.)

V ě c: Dr. Rudolf K. ve Z. M. (adv. Dr. Kar. Sedláček z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran substitučních diet.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Usnešením župana župy zemplinské z 18. října 1920 jmenován byl st-l, tehdy župní podnotář v M., dočasným hlavním služným ve St., kde konal službu do 21. prosince 1921, kdy přeložen byl ze St. k župnímu úřadu v M.

Rozhodnutím min. pro Slov. z 12. července 1922 byla žádost st-le za poukázání substitučních diet za dobu jeho dočasného přidělení ve St., t. j. od 1. listopadu 1920 do 21. prosince 1921 per 16948 K zamítnuta.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí shledal nss bezdůvodnou.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí zmatečnost, uvádějíc, že st-l výnosem župana župy zemplinské z 18. října 1920 byl jmenován dočasným hlavním služným ve St., o čemž i uvědoměno ministerstvo pro Slov. Ježto župan neměl práva st-le jmenovati dočasným hlavním služným, je smysl dekretu ten, že byl dočasně pověřen vedením služnovského úřadu ve St.

Než z této st-lem uplatňované okolnosti nelze ještě usuzovati, že st-l skutečně byl do St. zatímně přidělen a že má ve smyslu ustanovení odst. X. zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku, schválených min. radou dne 27. července 1920, nárok na substituční diety.

Uváží-li se, že župan nebyl oprávněn st-le jmenovati hlavním služným, což stížnost sama uznává, lze zmíněný dekret vyložití také v ten rozum, že st-l byl do St. přeložen definitivně a že pouze jeho služební postavení jako hlavního služného bylo dočasné.

Žal. úřad také rozhoduje o nároku na substituční diety vyžádal si vyjádření župana župy zemplínské; týž potvrdil, že st-l definitivně k své úporné a stálé žádosti do St. byl přeložen.

Když na základě těchto okolností žal. úřad skutkově a právně zjistil, že st-l byl do St. přeložen definitivně, tudíž konal v St. službu na svém místě služebním — nelze shledati, že zjištění to stalo se na základě podstaty nedostatečně vyšetřené nebo že skutková podstata byla mylně posouzena.

Poněvadž pak nárok na diety přísluší jen zaměstnancům konajícím službu mimo úřední místo, na které ten který zaměstnanec jest jmenován, st-l však službu mimo své služební místo nekonal, nelze shledati nezákonným, když úřad uznal, že st-l nemá nároku právního na substituční diety za dobu svého úřadování ve St.

Na tom nemůže ničeho měniti ani st-lem dovolávané znění výnosu min. pro Slov. ze 14. prosince 1921, intimovaného st-lovi výnosem župního úřadu v Michalovicích z 21. prosince 1921, neboť intimát tento je v odporu se spisy a tudíž vadný. K této vadě nemohl pak nss přihlížeti, ježto zmíněný ministerský výnos není podkladem sporné otázky, o jejíž řešení jde.

Bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2676.

Státní zaměstnanci: I. * Ustanovením § 4 zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. o propočítání služební doby dána jest vládě nařizovací plná moc, aby samostatně určila, zda a pokud služba jiná, než civilně státní, tedy i vojenská má se započítati; nelze tudíž právem tvrditi, že §§ 12 a 13 vlád. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. jsou v odporu s citovaným zákonem. — II. Na dvojnásobné započtení »válečných roků« při propočítání služební doby není nároku. — III. Do skupin úřednických podle § 52 služ. pragmatiky jsou úředníci zařazeni podle objektivní kvalifikace služebního místa.

(Nález ze dne 21. září 1923 č. 15668.)

Prejudikatura: Boh. 2212 adm.

Věc: Rudolf J. v Praze (adv. Dr. Ant. Kočvara z Prahy) proti ministerstvu vnitra o propočítání služební doby a zařazení do skupiny E státních úředníků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím z 23. února 1921 propočítala zsp Rudolfu J., policejnímu kancelistovi při polic. ředitelství v Praze, na základě zákona z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. celkovou započítatelnou dobu služební ke dni 1. ledna 1921 a zařadila jej vzhledem k propočítané služební době 18 let, 8 měsíců, 25 dní do požitků 4. stupně IX. hodn.